

XV.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov, der stadfæster den foreløbige Lov af 12te December 1863 om Udredelse fra Kongeriget af Heste til Brug for Hæren.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 10de Februar 1864.)

Udvalget har ikke Noget at indvende imod den Maade, hvorpaa Regjeringen har fundet det hensigtsmæssigt at tilveiebringe det Antal Heste, det paa den Kongeriget at levere ifølge Lov af 12te December f. A. om en ekstraordinær Udskrivning af Heste til Brug for Hæren. Man er enig i den Betragtning, hvorfra Indenrigsministeren er gaaet ud i den forelagte foreløbige Lov, at der paa denne Maade opnaaedes en efter Omstændighederne saa billig og hurtig Anskaffelse som muligt. Udvalget skal derhos særligt udtale sin Anerkjendelse af den i den foreløbige Lovs § 4. bestemte Sammensætning af de Mønstringskommissioner, for hvilke Hestene skulle fremstilles før deres Aflevering til Krigsbestyrelsen. Den ikke ubegrundede Misfor-
 nøielse, der findes i Befolkningen med Loven af 16de Marts 1851, troer Udvalget for endel vilde tabe sig, naar den i den nævnte Lovs § 5 anordnede Mønstringskommission blev sammensat paa samme Maade, som den i den foreløbige Lov indsatte Mønstringskommission er sammensat, og det skal ved denne Leilighed tillade sig at henlede Indenrigsministerens Opmærksomhed herpaa.

Hvad angaaer Spørgsmaalet om, hvorvidt de udfrevne Heste burde erstattes Udrednings-

distrikterne og Amtene, kan Udvalget ikke tiltræde Indenrigsministerens Betragtning. Udvalget kan ikke være enig i, at en saa betydelig Udskrivning, der i sit Væsen er eensbetydende med en Krigsskat, kan retfærdigt paalægges Hartkornet alene. Enhver anden Skatteevne i Landet er ligesaa nær til at bidrage forholdsvis til denne Udredelse som til enhver ekstraordinær Afgift, der maa tilveiebringes gennem en direkte Krigsskat, og Udvalget er derfor enig om at indstille, at der af Kongerigets Finantser gives Erstatning for de leverede Heste.

Med Hensyn til Erstatningens Størrelse er Udvalgets Fleertal af den bestemte Formening, at der ikke lader sig udfinde nogen anden retfærdig og ligelig Regel end den, at erstatte Udrederne Alt, hvad Hestene beviistlig have kostet dem selv. Vilde man indskrænke Erstatningen indenfor et vist bestemt Beløb, maatte dog Hartkornet hde et betydeligt Tilskud derudover, og ved den i den foreløbige Lov fastsatte Begrænsning af 150 Rd. pr. Hest, eller hvilken anden der sættes i dens Sted, vilde man tillige komme til stor Ulighed og Ubilighed mod endel Distrikter i Forhold til andre. Det maa erindres, at Priserne paa